

GYŐRI LÁSZLÓ

A végső naplemente

A nap lesújt, táromlygok a porban,
ájulásig vág le rám a nap,
a bárd éle tarkómban, húsomban
serkenti ki fájdalmaimat.

Véit csutakol arcomról az árnyék,
letörli, ám újra lesuhint
a hóhér. Lépek egyre hátrébb.
Menekülnék, s elvágja az ínt.

A káprázó, különös szabadság
így adja sajátos ízeit.
A pokoli munkából szakadva
különös méreggel üdvözít.

Keringek egyre körbe, helyben,
mindenért én vagyok felelős
a házban, az udvaron, a kertben:
ez az enyém, s két szemem a csósz.

Disznó szennye, szerves ár az udvar,
sűvítő bűz, sűrű trágyalé,
disznóé, mely úgy rőfög ezúttal,
hogy letérdel a fényes tárgy elé.

Fénybe dőlök, a lassú veszésbe,
szúrjatok le, döfjön át a fény,
ez a végső naplemente kése,
tetőn, a trágyadomb tetején.

A gyűjtögető

A szekrényben, kicsi üvegekben
hány vascsavar, mennyi facsavar!
A csavart, a szöget gyűjtögettem,
az utcán is föl-fölszedegtettem
az elhullajtott szögeket, ha leltem,
nem szégyelltem, sohase resteltem
lehajolni, ha fénylettek helyettem,
nem azért, mert úgy adódott ingyen,
hanem mert jók, s a jó el ne vesszen,
még a rozsdás is, éppen az hiányzik,
az a rozsdás, az a kicsi nyápic.
Csavaroztam, deszkákat szegelttem,
fűrészelttem, csiszoltam, reszeltem,
akarat-nem-híján szöggel szögecseltem,
egy szög, egy csavar mindig ha hiányzott,
kitoldottam azzal, amit járva-elve leltem,
azzal, amit a föld a kezemre játszott.
Hány akarat, hány hasznos facsavar!
Fiatal voltam, milyen fiatal!

Mennyi üveg, hány doboz üresség
várakozik: egyszer dolga essék,
hogy teljesedjék javakkal tömötten.
Még hány elveszett alattam, köröttem!
Egy elhullajtott akarat a földön
öngyilkosból vált ki sápadtan, halványan,
miért, hogy én vagyok, aki megtaláltam?
Lehajoljak érte? Vissza sohasem jön,
aki elhullatta sápadtan, haloványan.
Mint talált tárgyat leadjam soványan
a legelső gyászos irodában?

Malom

A zsákot vállára tetette,
vitte vállon a búzamatot,
mint könnyű bábót, úgy cipelte
magasba, amit ő aratott.

Zsákokba szedte, meregette,
hozta vállon a búzamatot,
nagy, erős vállára emelte,
döngtek a szálkás deszkafokok.

Előbb föl, azután pedig le.
Vitte-hozta a búzamatot,
föl-föl és le, körbe, keringve

örvénylő malomba vetette.

S a búza szólt: a példa vagyok,
hordozgat ide-oda, íme,
mag voltam, és most belehalok.

Őröl – ez az eszme a híve.
Én, a mag, őrlöm csontjaitok.